

РЕШЕНИЕ

№ 1

гр. Перник, 02.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Д.М.М.

при участието на секретаря И.К.И.
като разгледа докладваното от Д.М.М. Гражданско дело № 20231720101597 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба „**АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ**” ЕАД срещу С. С. Л. ЕГН ***** с.***** общ.***** ул.***** * ***** № ** за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумите в размер на **6 470.30 лева**, представляваща:

сумата **4052.81лв.** главница по договор за потребителски кредит револвиращ с издаване на кредитна карта № PLUS-17569651, сключен на 03.01.2020 г., **ведно със** законна лихва за забава върху от датата на входиране на заявлението до окончателното изплащане на задължението;

сумата **2050.78 лева** представляваща договорна лихва за периода от 01.09.2021 г. до 18.01.2023 г.

сумата **366.71 лева** представляваща обезщетение за забава считано от 02.09.2021 г. до датата на подаване на заявлението в районен съд, за които суми била издадена заповед а изпълнение по чл. 410 ГПК в рамките на ч.гр.д. № 0321/2023 г. по описа на Районен съд Перник.

Обосновава активната ми процесуална и материална легитимация като цесионер по Приложение 1 от 11.07.2022г., подписано към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 15.02.2022г., по силата на което е придобил процесното вземане от „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД.

Допълва, че ответникът е надлежно уведомен по реда на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД. Твърди, че в негова полза е учредено пълномощно да извърши съобщаването на цесията, поради което е изпратил две уведомления в горния смисъл, но и двете са върнати от съответния куриер чрез Български пощи.

Прави изявление за съобщаване на цесията с връчване на исковата

молба и приложенията към нея.

Конкретно сочи, че на 03.01.2020 г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, като Кредитор и С. С. Л. като Кредитополучател е сключен договор за потребителски кредит с № PLUS-17569651.

Размерът на предоставения с този договор кредит е 5000лв.

Срок за връщане – до 01.02.2025г. на 60 равни месечни вноски по 188.05лв. при първа погасителна вноска 01.03.2020г. и съгласно погасителен план към договора и краен срок 01.02.2025г.

С оглед моли съда да признае за установено, че в негова полза съществуват горепосочените притезания. Претендира разноски.

Ответникът е депозирал отговор в срок чрез особения си представител.

В защитната си теза оспорва: надлежното съобщаване на цесията преди съдебното производство. Позовава се на съдебна практика. Намира договора за недействителен, поради неспазване на чл. 22 вр. чл.10 ал.1 ЗПК – относно шрифта, както и на второ основание за недействителност на договора – чл.11, ал. 1, т. 10 ЗПК – липсвала ясно записана методика за изчисляване на ГПР, както и относимостта на фиксирания лихвен процент към ГПР.

С оглед на изложеното намира основаниято на предявения иск за недействително, а обезщетението за забава завишено.

С оглед на изложеното моли съда да отхвърли предявените искове.

В съдебно заседание страните депозират писмени молби, с които поддържа така предявените искове.

Съдът, след като прецени събраните по делото релевантни за спора доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Районен съд Перник е сезиран с обективно, кумулативно съединени установителни искове, разглеждани по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, с правно основание чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД, вр. чл. 9 ЗПК, чл. 79, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

В тежест на ищеца е при условията пълно и главно доказване да установи:

1) валидно облигационно правоотношение между дружеството-заемодател и ответника, предаването на заемната сума на заемополучателя, уговорения падеж на погасителните вноски и изтичането на срока на договора;

2). наличието на валидно постигната договореност между страните за връщане на кредита с лихва;

3). изпадане на ответника в забава;

4). размера на вземанията;

5). че е станал титуляр на сочените вземания на твърдяното основание – договор за цесия, сключен с дружество кредитор и уведомяването на длъжника за настъпилата промяна в кредиторите.

В тежест на ответната страна е да установи погасяване на вземанията или други правоизключващи възражения, в случай, че ищцовата страна изпълни разпределената ѝ доказателствена тежест.

Исковото производство се развива, след като за процесните суми е било образувано заповедно производство, в което заповедта е била връчена на длъжника и е постъпило възражение по чл.414 ГПК, поради което за ищеца е налице правен интерес от търсената съдебна защита.

Настоящото производство е предназначено да стабилизира ефекта на издадената заповед за изпълнение за вземането в хипотезите на чл. 415, ал. 1, т. 1 и 2 ГПК и същата да влезе в сила.

Съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК искът се смята предявен от датата, на която е подадено заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Ето защо, предмет на това исково производство може да бъде само вземането, предявено със заявление в заповедното производство. Процесното вземане следва да съвпада с вземането в заповедното производство по юридически факт, от който е възникнало, по страни, вид, падеж и размер. В противен случай искът ще бъде недопустим. В настоящия случай се установи, че вземанията, предмет на иска и вземането, за което е издадена заповед за изпълнение в рамките на заповедното производство съвпадат, поради което предявените иски са процесуално допустими.

Ищецът обосновава активната си материална и процесуална легитимация по договор за цесия. **По конкретното възражение в отговора на исковата молба, настоящият състав приема, че цесията е надлежно съобщената на длъжника.**

По правилото на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД за да произведе цесията действие спрямо длъжника предишният кредитор трябва да съобщи на длъжника за прехвърлянето на вземането.

Няма пречка цедентът да упълномощи цесионера да извърши съобщението до длъжника като негов пълномощник, каквато е и настоящата хипотеза.

В този случай представителната власт възниква по волята на представлявания – цедента, като обемът ѝ се определя според това, което упълномощителят е изявил съобразно чл. 39 ЗЗД, за което има данни в рамковия договор от 27.07.2017 г., Приложение № 1/13.02.2018 г. към него и представеното изрично пълномощно.

В тази насока Решение № 114 от 07.09.2016г. по т.д. № 362/2015 на второ т.о. ВКС). В посоченото решение се отрича единствено възможността уведомяването съгласно чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД от цедента да бъде заместено от съобщението за издадената заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК,

тъй като заповедта за изпълнение и съобщението са издадени от съда, а не от цедента, нито от негов пълномощник, каквато не е настоящата хипотеза.

След като се прие, че цесията може да бъде съобщена на длъжника от цесионера като пълномощник на цедента и от доказаните конкретни фактически действия за съобщаването, настоящият състав намира същите за достатъчни в изпълнение на разпоредбата на чл. 99, ал. 3 ЗЗД. Това е така, защото в Договора е посочен един адрес за контакт с длъжника.

Уведомление е изпратено до ответника на адреса, поради което е положена дължимата грижа да се издири адресатът, но същият не е открит и по делото липсват данни да е уведомил кредитора за новото си местопребиваване.

Същият не следва да черпи права от своето недобросъвестно поведение, след като не е информирал другата страна за новия си адрес.

При този извод, следва да се разгледа исковата претенция по основание и размер предвид конкретните твърдения на ищеца и направени от ответника възражения.

По иска с правно основание чл. 240, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 9 ЗПК:

„Агенция за събиране на вземания“ ЕАД е предявило иск за признаване за установено дължимостта на вземане, произтичащо от Договора.

Исковата претенция намира своето правно основание в чл. 240, ал. 1 ЗЗД, съгласно която с договора за заем заемотателят предава в собственост на заемателя пари или други заместими вещи, а заемателят се задължава да върне заетата сума или вещи от същия вид, количество и качество.

За да бъде уважен искът, ищецът следва в условията на пълно главно доказване да установи, че между него и ответника е налице или е била налице валидна облигационна връзка по договор за заем, че е предал сумата, предмет на договора именно във връзка с това правоотношение, както и настъпването на изискуемостта на задължението.

Договорът за кредит (паричният заем) в общия случай е неформален, но предвид изричното правило на чл. 10, ал. 1 ЗПК, в настоящият случай следва да е в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, реален, едностранен, възмезден или безвъзмезден, и комутативен – правните последици настъпват при предаване в собственост на вещите, предмет на тази сделка – уговорената парична сума, като за заемотателя възниква притезателното право да иска от заемателя връщане на дадената сума – в същата валута и размер.

От представения по делото Договор се установя, че заемотателят се е задължил да предостави на заемополучателя в заем сумата 5000лв.

Срок за връщане – до 01.02.202г. на 60 равни месечни вноски по 188.05лв. при първа погасителна вноска 01.03.2020г. и съгласно погасителен план към договора и краен срок 01.02.2025г.

Към договора е приложен погасителен план с посочване на падежната дата и размера на оставащата дължима главница. Към договора е представен и стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити.

Представено е доказателство за сключена застраховка между кредитополучателя като застрахован и застрахователя

Настоящият състав приема, че страните са обвързани от процесния договор по отношение на задължението за връщане на предадената в заем сума.

От представения по делото Договор за паричен кредит се установява, че същият е сключен между цедента „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД и ответницата.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗПК договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане.

Съгласно чл. 10, ал. 1 ЗПК договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора.

От събраните по делото доказателства се установява, че императивно определеното съдържание на договора е налице.

В договора се съдържа информация за данните (име, адрес и ЕГН) на кредитополучателя, срока на договора, общият размер на кредита, носи подпис на ответника, което обстоятелство не се оспорва.

Договорът за заем е реален договор, поради което е необходимо да бъде установено и действителното предаване на сумата на кредитополучателя.

Към чл. 1 от Договора за кредит кредитополучателя е посочил номера на своя банкова сметка, разкрита в съответната банка.

Съгласно чл. 2 от договора, във връзка с описаните на стр. 1 от същия параметри и условия, размерът на предоставения заем възлиза на 5000 лв., като при усвояване на кредита кредиторът удържа „такса ангажимент“

Видно от платежно нареждане / по делото/ „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД е наредил по банковата сметка с титуляр ответницата, посочена в договора за кредит, сумата равняваща се на предоставения заем с приспадналата „такса ангажимент“.

Посоченото правнорелевантно обстоятелство се подкрепя и от данните на изслушаната и приета СИЕ, кредитирана от съда като изготвена компетентно и задълбочено.

При тези обективни данни, настоящият състав приема, че цедентът—кредитодател, е предал на ответника сумата като кредит, поради което за последният е възникнало задължението да я върне.

Както бе посочено обаче, липсват доказателства кредитодателят реално да е изпълнил поетото задължение с чл. 2 да преведе директно на

застрахователния агент размера на кредита за покупка на застраховка, поради което и с оглед реалния характер на договора за заем, не може да се приеме, че за ответника е възникнало задължение за връщане на посочената заемна сума.

Съдът намира, че предвид съдържанието на сключения договор за потребителски кредит между "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД и ответника, **че не са спазени изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 7, 8, 10 и 11 ЗПК, което е основание за недействителност на договора, поради следните съображения:**

В процесния договор е инкорпориран погасителен план, на който са посочени 60 равни месечни вноски по 188.05лв. при първа погасителна вноска 01.03.2020г. и съгласно погасителен план към договора и краен срок 01.02.2025г. за погасяване.

На практика обаче липсва разбираема информация относно това каква част от погасителната вноска погасява отделните компоненти от задължението: главница, лихва, застраховка, такси и др., доколкото след приспадане на съответната вноска по изчислителен път посоченият по плана оставащ размер на главницата се разминава с изчислената сума.

В договора е посочен единствено размерът на годишния лихвен процент, но не е посочен общ размер на дължимата за срока на договора възнаградителната лихва и съотношението ѝ с главницата по кредита, за да може да се направи проверка дали посоченият лихвен процент отговаря на действително прилагания от кредитодателя.

Аналогично, годишният процент на разходите също е представен единствено с цифрово изражение, но липсва уточнение какви точно разходи се включват в същия.

Целта на цитираната разпоредба е на потребителя да се предостави пълна, точна и максимално ясна информация за разходите, които следва да направи във връзка с кредита, за да може да направи информиран и икономически обоснован избор дали да го сключи.

От посоченото следва, че за да е спазена разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, следва в договора да е посочено не само цифрово какъв годишен процент от общия размер на предоставения кредит представлява ГПР, но и изрично и изчерпателно да бъдат посочени всички разходи, които длъжникът ще направи и които са отчетени при формиране на ГПР.

Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК, годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.

Съгласно чл. 22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и т. 20, договорът за потребителски кредит е недействителен. Липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпване на последиците по чл. 22 ЗПК - изначална недействителност на договора за потребителски заем, тъй като същите са изискуеми при самото му сключване. Задължението на потребителя е извъндоговорно: то възниква по силата на закона, който е определил точно неговото съдържание: "потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита" – чл. 23 ЗПК.

Освен констатираните противоречия с императивната норма на чл. 11, ал. 1, т. 7, 8, 10 и 11 ЗПК, не е спазено и изискването на чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗПК – всички елементи на договора да се представят в еднакъв по вид формат и размер шрифт, не по малък от 12, доколкото шрифтът на условията по договора, както и общите условия за застраховки „Защита на плащанията“ и „Защита на плащанията по кредитна карта“ са с шрифт, по-малък от изискуемия по закон.

Предвид гореизложеното съдът намира, че ищецът отговаря единствено за **връщане на получената заемна сума, т.е. за 4825 лв.**

Остатъкът до пълния претендиран размер от главницата, включващ и размер на кредита за покупка на застраховка „Защита на плащанията“, следва да бъде отхвърлен по вече изложените съображения за липса на доказателства кредиторът реално да е престирали сумата на посоченото основание – в полза на длъжника или на застрахователния агент.

Видно от назначената СИЕ, неоспорена от страните, ответникът е заплатил суми:

Обща сума 4469.06лв. от която са погасени :Главница 1065.79лв., договорна лихва 2661.90лв. и главница застраховка 741.25лв.

По изложените съображения съдът приема следното :

Процесният договор се явява недействителен поради факта, че в него ГПР е посочен единствено като абсолютна процентна стойност, и е в разрез с изискванията на чл.11 т.10 ЗПК- липсва конкретизация на компонентите, не е налице изложение по разбираем начин / чл.10 ал.1 ЗПК /

Съгласно чл.23 ЗПК когато договорът се приема за недействителен, ответникът плаща само чистата сума по кредита, без лихви или други разходи по същия.

В случая сумата е 5000лв. но след приспадане на такса ангажимент 175лв. същата става 4825лв., а това води до промяна в изчисленията на ГПР

Цитирана е съдебна практика, която е последователна – застрахователната премия е разход, който е следвало да бъде включен в ГПР и липсата на този разход в договора при изчисляването на ГПР е в противоречие с императивната разпоредба на чл.11 ал.1 т.10 ЗПК водещо до недействителност на договора на основание чл.22 ЗПК

В този смисъл е наличната съдебна практика

Предвид на горното съдът приема, че исковете следва да бъдат отхвърлени поради изплащане на сумата представляваща главница.

По разноските:

При този изход от спора ишците дължат разноски на ответницата по списък по чл.80 ГПК в размер 300лв. за вещо лице, 150лв. за вещо лице и 1136.40лв. с ДДС адв.възнаграждение по чл.38 от З Адв. в полза на адв.Д. М. САК

Съгласно т. 12 от ТР № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе и за дължимостта на разноските в заповедното производство

В случая липсва списък по чл.80 по заповедното производство от длъжника

Освен това, с оглед изхода на установителния иск, следва да се обезсили Заповед за изпълнение № 152 от 31.01.2023 по чгд № 0321 / 2023г. по описа на ПРС

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен и недоказан иска предявен от „Агенция за събиране на вземания” ЕАД, с ЕИК: 203670940, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Д-р Петър Дертлиев“ № 25, офис сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4, че съществува изискуемо вземане срещу С. С. Л. ЕГН ***** с.***** общ.***** ул.***** * ***** № **

А именно , че същата дължи на ищеца

сумите в размер на 6 470.30 **лева**, представляваща:

сумата 4052.81лв. главница по договор за потребителски кредит револвиращ с издаване на кредитна карта № PLUS-17569651, сключен на 03.01.2020 г., **ведно със** законна лихва за забава върху от датата на входиране на заявлението до окончателното изплащане на задължението;

сумата **2050.78 лева** представляваща договорна лихва за периода от 01.09.2021 г. до 18.01.2023 г.

сумата **366.71 лева** представляваща обезщетение за забава считано от 02.09.2021 г. до датата на подаване на заявлението в районен съд, за които суми била издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК.

ОБЕЗСИЛВА Заповед за изпълнение № 152 от 31.01.2023 по чгд № 0321 / 2023г. по описа на ПРС

ПРЕКРАТЯВА производството по чгд № 0321/2023г. по описа на ПРС.

ОСЪЖДА „Агенция за събиране на вземания” ЕАД да заплати разноси на : С. С. Л. ЕГН ***** с.***** общ.***** ул.***** *
***** № ** В РАЗМЕР НА : 300лв. за вещо лице, 150лв. за вещо лице

КАКТО И да заплати адвокатски разноси в размер на: сумата 1136.40лв. с ДДС -адв.възнаграждение по чл.38 от З Адв. в полза на адв.Д. М. САК

Решението може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд Перник.

Препис от решението ДА СЕ ВРЪЧИ на страните.

ПРЕПИС от вл. в сила решение да се приложи към заповедното производство, което да се върне на съответния състав

Съдия при Районен съд – Перник: _____